

TYÖLÄIS- JA TALONPOIKAISNAISTEN KONFERENSSISSA
HELMIKUUN 26 PÄIVÄNÄ 1921

I

J. I. PODTSUFAROVA

Yli kolme tuhatta edustajaa saapui työläis- ja talonpoikaisnaisten Moskovan läänikonferenssiin. Sen avajaistilaisuudessa työläis- ja talonpoikaisnaiset vaativat, että Vladimir Iljitš tulisi konferenssiin. Puhemiehistöstä ilmoitettiin, että Lenin tulee konferenssiin. Seuraavana päivänä edustajat toistivat vaatimuksensa Vladimir Iljitšin kutumisesta konferenssiin. Puhemiehistö soitti Kremliin, sieltä vastattiin, ettei Lenin voi tulla puhumaan, hänellä ei ole aikaa.

Silloin konferenssi valitsi edustajiston Leninin luo. Edustajistoon tulimme minä ja tov. Truba (Ikrjanistova). Matkalla Kremliin sovimme, kumpi meistä puhuu Leninin kanssa ja mitä on puhuttava.

Sihteeri ei suostunut pitkään aikaan ilmoittamaan Vladimir Iljitšille tulostamme selittäen, että tällä oli kovasti työtä.

Silloin unohdimme sopimuksen kumpi meistä puhuu, ja puhuimme koko ajan molemmat yhdessä. Meillä oli taistelumieli-ala ja me vaadimme päättävästi, että tulostamme ilmoitettaisiin Leninille, uhkailimmepa silläkin, että ellei meitä päästetä hänen luokseen, niin koko konferenssi tulee Kremliin.

Silloin sihteeri antautui ja ilmoitti tulostamme Vladimir Iljitšille. Saatuamme Leninin suostumuksen puhua konferenssissa menimme aivan „lentäen” takaisin.

Kun olimme konferenssitalon luona, niin huomasimme auton ja siinä V. I. Leninin. Odotellessaan edustajiston palaamista konferenssi menetti kärsivällisyytensä ja järjesti päivällisajan. Mutta poislähtiessään työläis- ja talonpoikaisnaiset huomasivat meidät — sekä edustajiston että auton, jossa Lenin saapui. Silmänräpäyksessä kaikki kääntyivät takaisin Ziminin¹

¹ Nykyään Suuren teatterin filiaali.— *Toim.*

teatteritaloon. Nopeasti ja meluttomasti kaikki menivät paikoilleen. Toveri Lenin nousi puhujalavalle kello kädessään.

Lenin alkoi puheensa näin:

— Toverit työläis- ja talonpoikaisnaiset. Voin puhella kansanne korkeintaan viisi minuuttia: minun on otettava vastaan Turkin valtuuskunta, jonka kanssa on käytävä neuvotteluja hallituksen nimessä. Jätin omat tehtäväni tervehtiäkseni teidän konferenssianne.

Olen seurannut lehdistä työtänne ja lukenut, että monet täällä puhuneet talonpoikaisnaiset sanovat, että työväenluokka on unohtanut talonpoikaiston ja auttaa sitä huonosti.

Työväenluokka ei koskaan ole unohtanut talonpoikaistoa eikä ole voinutkaan unohtaa, sillä se itse on lähtöisin talonpoikaiston uumenista.

Vain työläisten ja talonpoikain, työläis- ja talonpoikaisnaisen täydellä yhteisymmärryksellä me voimme selviytyä taloutemme rappioutilasta, minkä imperialistinen sota ja kansalaisotta ovat aiheuttaneet.

Kaiken sen, minkä työväenluokka nyt ottaa talonpojilta, se ottaa lainaksi ja tämän lainan se on maksava talonpoikaistolle silloin, kun teollisuutemme alkaa vaurastua. Ja Länsimaiden työtätekevät ja sorretut Idän kansat ojentavat kätensä meille, vaikka olemmekin köyhiä.

II

M. I. GLASSER

Ajankohta oli erittäin raskas. Vladimir Iljitšillä oli tavattomasti työtä. Elintarvike-, polttoaine- ja raaka-ainepula, nälänhätä ja talouden rappiotila, mitkä ovat syvästi painuneet meidän kaikkien mieleen, vaativat täydelleen hänen huomionsa. Jännittynyt työ istunnoissa, joita pidettiin monia päivän mittaan, eri hallinta-alojen työn herkeämätön valvonta, loputtomat puheillepääsppyynnöt, joihin Vladimir Iljitš myöntyi poikkeuksetta — on vaikea edes luetella lyhyesti hänen päivätyötään. Ainoastaan helmikuussa 1921, jolloin kokoontui työläis- ja talonpoikaisnaisen konferenssi. Vladimir Iljitš otti vastaan yli 70 asiakasta (23:ssa päivässä) ja piti 40 kokousta (lukuunottamatta esiintymisiä suurissa kokouksissa ja kaikkea muuta johtavaa työtä). Melkein joka päivä Vladimir Iljitš laski itse kynä kädessä, kuinka monta puutaa viljaa ja hiiltä oli hankittu, viety varastoihin, tuotu Moskovaan ja muihin suuriin teollisuuskeskuksiin; melkein joka päivä hän kutsui neuvotteluja löytääkseen pikaiset ja ratkaisevat keinot elintarvike-, polttoaine- ja muun pulan poistamiseksi.

Helmikuun 26 päivänä 1921 Vladimir Iljitš jätti syrjään kaiken tämän epäinhimillisen vaikean ja vaativan työn keskustellakseen työläis- ja talonpoikaisnaisten kanssa.

Tämä helmikuun 26 päivä oli erikoisen raskas. Vladimir Iljitšin työhuoneessa oli menossa neuvottelu raaka-ainekesymyksestä, kun konferenssin lähetystö tuli Kremliin. Neuvottelun päätyttyä Vladimir Iljitšin piti heti ottaa vastaan Turkin valtuuskunta (siihen aikaan käytiin neuvotteluja Turkin kanssa); sitä paitsi hän oli luvannut ottaa vastaan useita tovereita myöhäiseen iltaan asti.

Päivystävä sihteeri epäröi kauan rohkenematta ilmoittaa Vladimir Iljitšille työläisnaisten pyyntöä houkutellessa näitä suoriutumaan sillä kertaa „jotenkin” ilman Vladimir Iljitšiä. Mutta naisten lähetystön sinnikkyys pani „antautumaan”, kuten toveri Podtšufarova muistelee, kirjoittamaan Vladimir Iljitšille kirjepapin, että työläis- ja talonpoikaisnaiset aikovat tulla konferenssista koko joukolla Kremliin, ellei Vladimir Iljitš tule heidän luokseen vaikkapa viideksi minuutiksi.

Samalle kirjepapulle Vladimir Iljitš vastasi heti, hetkeäkään epäröimättä: „Jos 5 minuuttia, voin kello 2³/₄, kun ehtinette siirtää Turkin valtuuskunnan” (esitän vastauksen tekstin täsmällisesti). Turkin valtuuskunnan vastaanotto siirrettiin puolella tunnilla, mutta istunto hiukan pitkittyi, joten matkaan ja konferenssissa esiintymiseen jäi vain neljännestunti.

Ennen lähtöään Vladimir Iljitš käväisi sihteeristössä kysymässä konferenssin osoitteen ja saatuaan tietää, että hänelle oli „varattu” niin vähän aikaa puheeseen työläisnaisille, hän oli kovasti pahoillaan ja nuhteli sihteerää: „Kuinka voi viidessä minuutissa sanoa jotain kunnolleen?”

Muuta keinoakaan ei ollut: koko päivän myöhäiseen yöhön asti kestivät vastaanottotilaisuudet ja istunnot.

